

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му е годишня безъ завитка 14. цв. а по год. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год. скупљ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

О С У Ћ Е Н Ы Й.

Путовао самъ у лађи Сузани изъ Гласгова у Барбадосъ. Осимъ мене и едне женске господичне Б — нѣ было више путника. Господична Б. — беше разговорна и нѣна весела наравъ много ме е забављала. Капетанъ Гилксонъ (заповедникъ лађе) беше ђутљивъ и недружелубивъ човекъ, съ изражаемъ туге на лицу, кое нѣ своиственно морепловцима. Онъ се виђаше, да е много путовао; имао е више знаня и искуства одъ свию капетана, кое самъ я донде познавао. Господична Б — певала е лепо и свирала у гитаръ, капетанъ е свирао у флауту, и тако између певаня, свирания и разговора пролазило намъ е време врло прѣятно.

Пловили смо већ осамнаестъ дана, кадъ едно после подне почне ветаръ яко дувати. Око поноћи пробуди ме велика ларма, коя е долазила съ крова и гласъ позорника, кой е цело людство горе позивао. Я се брже обучемъ и поитамъ такође горе. Ветаръ е ужасно рикао, и све около беше тако мутно и мрачно, да су се грдни пенушећи се таласи само при севаню муња могли видяти. Капетанъ е стаюо близу компаса и давао е заповести прозь трубу. Я одемъ нѣму и опазимъ великѣй немиръ на нѣговомъ лицу. Знао самъ, да е морнарима врло неповольно, кадъ ий путници у опасно време питаѣмъ узнемирую, и зато га оставимъ, нехотећи ништа питати. Више одъ по сата стаюо е све на едномъ месту, ишао е неколико пута горе доле, издавао е корманощу заповести, и погледао е често на море. Све е међутимъ предсказивало приближенъ новаго ветра. — Капетанъ оде брзо къ светилнику и погледа на сатъ. Лако трзанъ нѣгови устница издавало е унутрашнѣй немиръ, и я га чуемъ, кадъ е сатъ затворио, гди рече: „часъ е дакле већ куцнуо!“. Ове речи падну ми као каменъ на срце — мислю самъ да е последнѣй часъ за насъ куцнуо, и да насъ е капетанъ, видећи да лађа неће моћи бурю издржати, Богу препоручио. Стра ме е држао као увочена на месту языкъ ми се прилепи за небо. Садъ е буря највећей степень достигла и терала насъ е са неописаномъ силомъ напредъ, кадъ една муња, или болъ рећи читава войска муњъ, као пламена рѣка осветли целу површину мора. Капетанъ е у исто време стаюо неколико корака преданномъ, наслонѣвъ на преграду лађе, и гледао е страшноливо на море, докъ на еданпуть плѣсне се рукама и са притаянимъ очаянимъ гласомъ повиче: „О Боже, ево га и последнѣй путь!“ Неколико тренутака стаюо е и чинио се као да гледа у нешто, што га са ужасомъ ис-

пуњава; затимъ заклопи едномъ рукомъ очи и ponta брзо доле. Бадава самъ я управљао мой погледъ тамо гди е онъ нешто видю; ништа нисамъ мого видити, осимъ великѣй редъ бели таласа, кой су своимъ заглушаваюћимъ шумомъ свакиъ часъ претили, да насъ прогутаю. Кадъ самъ одъ стра мало дошо къ себи, очекивао самъ, да се врати капетанъ, и кадъ самъ видю, да га никако нема, зачалимъ еданъ фенѣръ и саѣмъ за нѣмъ, да бы ми дао изясненъ о нѣговомъ чудноватомъ владаню. Наѣмъ га на краю лађе и видимъ, да е рукама очи затворио. Кадъ самъ унутра ступио, беше му лице бледо; онъ устане и чиняше се да дрѣће. „За име Божѣе, господине капетане“, повичемъ я, „шта вамъ фали?“ „Бсте л' болестни?“ — „Я вамъ благодаримъ на участю“, одговори онъ, „здравъ самъ, али овде (показиваюћи рукомъ на срце) лежи таково чувство, о комъ вы неможете имати понятя, и вы бы се томе смѣяли, кадъ бы вамъ я казао.“ — „Како то може быти“, одговоримъ я, „та ово нѣ време за смѣянѣ еръ кадъ е лађа у опасности, то намъ обоици пропасть прети, а у томъ я ништа смешно не видимъ.“ „Не“, рече онъ, „вы ме нисте разумели, опасность прети само мени. Буря е почела слабити, и наша лађа издржала бы юшть већей ветаръ. Нѣ то мой господине, што ме узнемируе. Я осећамъ, да самъ осућенъ на смръть; мое е време протекло — и та е мисао, што ми тежко као лентеръ срце притискуе, и животъ ми као проклетство чини. Я видимъ, вы мислите, да самъ се дао овладати болестнимъ уображенѣмъ. Было е време, кадъ и я исто тако као и вы нисамъ оваке ствари веровао, ал' жалостно искусство научило ме е другчѣе. После ѣу вамъ и даѣ приповѣдати; али садъ морамъ нѣи горе, да люде моимъ присутствѣемъ охрабримъ; такођеръ морамъ одъ нѣи сакрити, да самъ осућенъ, еръ иначе небы ни еданъ хтео више на лађи остати.“ Съ тимъ речма остави ме, и будући да нисамъ могоа спавати то самъ сео доле и рассуђавао самъ о особеностима човечѣимъ, коме нѣ доста правоъ зла у животу, него се юшть и са уображенѣмъ зломъ мучи.

После краткогъ времена сиђе капетанъ опеть доле; буря се слегла, и нѣгово присутствѣе нѣ было више нужно. „И садъ“ рече онъ, „ако обете, да ме слушате, приповѣдиђу вамъ мою исторю, изъ кое ѣете се уверити, да нису предрасуђеня морскогъ човека, што ме муче. — У раной младости пошлю ме на море, служю самъ као ученикъ у едной лађи, коя е у Аргилу имала свогъ господара. У исто време налазио се самномъ еданъ другѣй ученикъ на лађи, кой се звао Ђорђе Кутберсонъ, и онъ е было мой најболѣй прѣятель за цело време нѣговогъ живота. Наши родители были съ комѣе, и мы смо заед-

ишли у школу и радовали смо се, што ћемо и наше научно време на лађи заједно провести. Кадъ се наше научно време свршило, путовали смо заједно у Америку и источну Индију. Ја самъ био унтерофицеръ лађе; ми смо

пловили у Смирну, кадъ насъ увати една Француска лађа у Порт-Луизу. На несрећу, случило се то башъ у оно време, кадъ Бунапарта не хтео меняти робљъ. Одведу насъ дакле далеко унутра и затворе насъ у тврдину Бресталъ. Ја васъ нећу са приповеданѣмъ свирѣлости забављати, коју смо за време нашегъ петогодишњегъ робства искусили, и одъ кое су многе стотине Енглеза на онај светъ отишли; доста ја и Кубертсонъ издржасмо. Два путъ смо бегали, али свагда су насъ уватили, строгостъ надъ нама увећали и претили намъ, да ће насъ одма убити, ако јошть еданпутъ покушамо бежати; при свемъ томъ мы смо се јошть еданпутъ усудили. После едномесечногъ тайногъ и непрестаногъ посла, изађе намъ за рукомъ, да каменый патосъ нашегъ затвора провалимо, и путъ къ бѣгству крозъ зидъ отворимо. Срећа насъ послужила, те могосмо непримѣњени крозъ страже провући се, али путъ насъ доведе до едне стрмените стѣне, која е више одъ двадесетъ стопа висока была. Было насъ е у затвору еданайстъ душа, све готово изъ наше лађе. Мы разцепимо наше креветне чаршаве и начинимо као уже; по комъ смо се хтели спустити. Сви смо се невредимо спустили доле, осимъ нашегъ капетана, кой е самъ зактевао да буде последный. Ние јошть ни на половину пута дошао, а слабо се уже прекине и онъ се згрува на земљу. Садъ не было време за стаянѣ; шумъ паданя мого насъ е лако стражама издати. Мы се сви разстанемо, да бы тако лакше нашимъ гонительима измаћи могли, а кадъ смо по еданъ, лакше ћемо моћи и бегати. Текъ што смо ја и Ђорђе нагли да бежимо, задржи насъ слабый гласъ капетана: „Јоване и ти Кутберсоне, заръ вы обоица оћете као земальски лопови да побегнете, и вашегъ старогъ господара да оставите, а нећете да му помогнете до обале отићи!“ Мы немогосмо далъ ићи, кадъ смо ове речи чули; и премда смо скоро као извѣстно знали, да се тимъ закосяванѣмъ неприятельима у руке бацимо, опетъ нисмо могли срцу одолети, да старца нѣговой судби оставимо. Ние могао ни стаяти, ерѣ е леву ногу подъ коленомъ сломіо. Ја га дакле уземъ на леђа и станемъ съ нѣмъ тако брзо бѣжати, као што ми е тереть, кой самъ носіо, дозвољавао. По кадъ кадъ изменявао ме е мой пріятель и тако е еднако ишло, докле насъ свануће дана непринуди, да се сакриемо. Мы се сакриемо у средини едне велике нѣве. Кадъ се почело сумрачити, кренули смо се опетъ на путъ, и зора другогъ дана затече насъ у едной малой, усамљной долини, коју су надвѣшаваюћа дрва скривала, и крозъ коју е еданъ бистаръ потокъ жуборіо. Садъ опазимъ ја, да се нашъ капетанъ неће јошть дуго патити — нѣгова е нога страшно отекала, и кость е стаяла више палаца наполю; запаренъ почело е већ радити. „Богъ васъ обоицу благословіо, моя добра децо!“ говораше онъ, кадъ смо га на едно угнуто место край потока посадили. „Богъ васъ благословіо, вы сте самномъ као синови поступили, онако исто, као што бы ја у подобномъ случаю съ вама чиніо. Ја осећамъ мой е последный часъ куцую. Миліе бы ми было, да почивамъ близу мои рођени, али шта ћу, кадъ ми е овако суђено. Поздравите кодъ мое куће и приповедите имъ, како ми се догодило, а Вилхелму кажите, да надгледа нѣгову сироту майку и децу. Садъ ми дайте неколько капльи одъ ове чисте воде, да угасимъ мою горећу жећъ.

Съ Богомъ остајте јошть еданпутъ и Богъ нека вамъ е у помоћи!“ Онъ умре истогъ дана после подне, ми га саранимо, и увече продужимо наше бежанѣ.

„На тај начинъ путовали смо осамъ ноћи, избегаваюћи свако обиталиште и живећи само одъ воћа, кое смо у путу налазили. Девету ноћъ стигнемо у Св. Мало, башъ кадъ е свануло. Одемо одма у пристаниште, дочепамо еданъ рибарскій чунъ и подкрадемо се покрай Францускій батерія, певаюћи неку Француску морнарску песму. Затимъ окренемо чунъ на ветаръ и уђемо у широко море. Судбина беше намъ наклонѣна, ветаръ е дувао по нашој волји, и другій данъ наиђемо на едну лађу, која е за западну Индију была опредѣлена, а онда е пловила у Савану Ламеръ. Капетанъ одкупи нашъ чунъ и прими насъ радостно на лађу.

Кадъ уђемо у пристаниште, разумемо, да е срдобољачамо најяче беснила; и ми за кратко време изгубимо нашегъ нижегъ офицера съ две трећине людства. Капетанъ ме понуди са упранимъ местомъ нижегъ офицера, кое ја съ радосћу примимъ. Добіемъ заповестъ, да лађу у Мондего Бай управимъ, гди смо имали примити нашъ товаръ. Кутбертъ приміо е такођеръ управлянѣ едне друге лађе, која е у Шотландію пловила. Еданпутъ, кадъ е цело людство наше лађе на обали было, посѣти ме онъ: „Ја бы желіо Јоване, да те могу наговорити, да ову лађу оставишъ и самномъ поћешъ“, говораше ми Кутбертъ. „Еданъ одъ ваши матроза казао ми е, да ова лађа неће нигда стару Енглезку видити, ерѣ су е сви пацови оставили; и теби е као и свакомъ другомъ добро познато, да погибель едне лађе не е далеко, кадъ е та животиня остави.“ — „Е, остави иѣ некъ одлазе, срећанъ иѣмъ путъ“, одговоримъ му ја; „миліо ће ми быти, кадъ невидимъ ни еднота више у лађи, баръ нећемо месо и лебаць съ нѣма делити. Ја знамъ, да е то общте суевѣріе кодъ морепловаца, но заръ ме ти држишъ за таквогъ будаду да ћу ја веровати, да ова цоганія може пропасть какве лађе предвидити? Не, ја самъ дао мою речъ, и...“ — Али слушај јошть нешто, уђе ми онъ у речъ. „Пре много година пловила е ова лађа съ еднимъ товаромъ злата за лондонске трговце. Лађари убию капетана, присвое злато и постану морски разбойници. Дуго су они тај занатъ радили, докле иѣ не една воена лађа уватила и савладала. Већа часть буде повешана. Одъ то доба появлюе се духъ капетана на лађи, али недае се видити, пре него што предстои людству каква несрећа. Матрозъ, съ коимъ самъ говоріо, видіо га е ону ноћъ, кадъ смо ишли у Савану, и смртъ наши матроза слѣдовала е затимъ.“ Слушаюћи ја, съ каквомъ ми озбиљносћу онъ то приповеда, нисамъ се мого одъ смея уздржати, кое га налюти. Бадава самъ се трудіо, да му доказиванѣмъ избіемъ изъ главе верованѣ на такове ствари. Напоследку досади ми се разговоръ, ја дамъ донети вечеру, и кадъ вечерамо, легнемо спавати. Незнамъ управо колико самъ спавао, кадъ ме Кутбертъ яко гураюћи пробуди и повиче: „устани Јоване! за име Божіе устани! Ја самъ га видіо!“ — „Шта си ти видіо?“ запитама га ја. Али сиромъ Кутбертъ не ми могао одговорити. Пао е у несвестъ на земљу. Ја га дигнемъ и одведема на кровъ лађе, гди е къ себи дошао, — „кадъ самъ лего спавати“, говораше онъ, „было ми е тако врућина, тако несносно, да самъ морао устати и на кровъ изићи. Месецъ е тавно светліо крозъ разкидане брзо пролазеће облаке, беше тако тіо, да се могло шустанѣ лишћа чути, и чисто ми се чинило, да самъ чуо шумъ гетећи облака. Почемъ самъ неколько пута горе и до-

де прошао, стао самъ и наслоніо самъ се на ограду лађе. Случайно окренемъ се, и мени се учини, да неко заимномъ стои. Я се тргнемъ и протремъ очи, да болѣ видимъ, ерѣ самъ текъ пре неколико минута онуда ишао, и знао самъ, да се наши люди јошть нису повратили. Одина самъ помислио на убиеногъ капетана, и мисао, да предъ надземнимъ створенѣмъ стоимъ, прође крозъ мене съ некимъ неописанимъ чувствомъ. Срце ми е хтело груди разбити одъ силногъ куцаня, коса ми се на глави дигла, — и крозъ цело тѣло пролазила ми е као грозничава еза.

(Крај сљуде.)

ПОМОДАРКА У ВРЕМЕ РИМЛЯНА.

Силія ступи у дворану парногъ купалишта и да бы сејошть већма м огла озноити, узме у сваку руку по еданъ маалый буздованъ и стане ѿ окретати око себе као крила ветреняче. Кадъ е ово јко движеніе нѣно тѣло у зноју окупало, узму младе робинѣ мале граблѣ одъ слонове кости, сребра и бисерне шкољке и почну е чешати по тѣлу, а други су међутимъ трели палцима кожу око зглавка, да е свѣжіо начини, затимъ одведу Силію у друго купалиште съ млакомъ водомъ, гди е само мало времена остала, да бы се на мањ узвишену топлоту научила. После тога устане и скочи у едно пространо мермерно корито, кое е съ ладномъ мирисавомъ водомъ напуњено было; изъ нѣга се више пута дигне и опетъ унутра скочи, да бы дѣйство увећала. Кадъ то сврши остави купалиште и оде у собу китеня съ меканомъ и затегнутомъ кожомъ као девојка одъ шестнајстъ година. Силія имаћаше онда тридесетъ три године.

Садъ буде питањ, кое ће се ствари употребити, да руке побеле а образи порумене. Неке робинѣ предложи кувано жито са зетиномъ помешано. Ова смеса треба да се на кожу мети и донде стои, докъ се неосуши, на последа се скине и кожа съ млекоу да се опере. Друге су советовале коре одъ леба у магареће млеко натопљне. Ово средство надима малко лице и уништожава боре, кое су се почеле по нѣму правити. Силія одбаци то средство, кое е по нѣномъ мнѣнію само за жене одъ четрдесетъ година сходно. Ова е хтела белило изъ корена неки растѣнія, а она руменило изъ пене пурпурногъ гужа, кое се ніе могло избрисати.

Силія слушаше ова учена советованя, жвакајући мирисава дрвцета, коя су ѿ ѿ дисанѣ пріятнимъ чинила. Затимъ избере одъ своју познати средства едно, на кое ни една робиня ніе мислила; она заповеди, да се неколико глава одъ мака са еднимъ граномъ тамана у чистой води разтру; и съ овомъ простомъ смесомъ опере она руке и осуши ѿ на коси едне робинѣ, коя ѿ ѿ е зато главу пригнула. И лице опере съ тимъ; белило и руменило баци на страну, навуче лако обрве и поспе се по глави некимъ загаситимъ пращкомъ, у комъ су были и одъ злата прашке, кое су по гди гди у коси висиле и лако светлиле.

О ЗВЕЗДАМА И ЛЮБОВИ.

Астрономія или звездарство занима се съ положенѣмъ и окретањемъ разни звезда, кое свой путь по својду небесномъ на непостижимый начинъ продужаваю.

Любовь се занима съ положенѣмъ любезногъ предмета, т. е. да л се у срећномъ или очајателномъ положенію наоди.

Зато просторъ звездарногъ поля ніе тако великій, ерѣ е позориште звездарства само небо, а позориште любви, не само небо него и пако — човечіе срце.

Звезде се сматраю са звездарни кула и дурбини су оруђа звездара.

И любовь има свое куле, али оне нису тако узвишене, као прве; наоде се обично близу землѣ, предъ каквомъ кућомъ, гди любезникъ нѣгову звезду очекуе; али на жалость такве висине недаю се безпогрешно прорачунити, ерѣ брзина куцаня срца ніе свагда еднака.

Дурбине нетреба любовь, ерѣ е слепа.

Звездарство е јошть кодъ стары было познато. Любовь е старія одъ звездарства, и опетъ ніе пређе кодъ стары позната была. Текъ одкако се мади мањ са звездарствомъ занимаю, одъ оно доба забавляю се стари више съ любовью.

У звездарству има дванајстъ небесни знакова: ованъ бикъ, близняци, ракъ, лафъ, дѣва, теразіе, скорпионъ, стрелацъ, арацъ, водолей и рибе.

У любви се узимаю одъ бика и овна само рогови, кои се у тайной преписки као насловъ међу. Близняци су у любви редка появљеня и ако се кадъ и покажу, то се труде, да ѿ затае. Одъ рака нати любовь већ много година, и зато гдикое свадбе иду натрашке место напредъ. Лафъ нестои у грбу любовномъ, ерѣ и највећи јонаци падаю одъ любви у слабост.

Најважнія е дѣва у любви. Теразіе нису тако нуждне у любви, ерѣ любезници имаю едно другомъ толико казивати, да се неможе свака речъ на теразіе мерити. Скорпионъ е у любви саревнивость. Стрелацъ е Аморгъ съ нѣговимъ непресушнимъ туломъ. Ярчеве су любви тайне. Водолей е нужданъ, да гаси ватру любви; а рибе фале своимъ гласомъ срећно супружество после любви.

Месецъ е пратиоцъ землѣ и главный пратиоцъ любви. Залюблѣни имаю несрећу, те постаю месечари. Кадъ се при месечини до царства уображеня узвисе и пораю се шетаю, нетреба родители ни тутори нѣову децу по имену да зову, ерѣ ће пасти съ неба.

Любовь царствуе у срцу, срце притяжава човекъ, човекъ живи на землѣ, земля се окреће око сунца; и то е велика срећа за наше звездаре, ерѣ ако бы се сунце око любви окретало, онда бы они често бадава сунце тражили, ерѣ е све, што се око любви окреће, мало занешено.

Политика неслаже се ни са звездарствомъ ни са любви.

Политици говоре, звездари ћуте, залюблѣни уздишу. —

Политичный човекъ ніе способанъ ни за звездарство ни за любовь. Политика изискуе само мужке а у любви нуждне су и женске. Звездаръ сматра светъ на дурбинѣ, а политикъ види ясно собственимъ очима.

Одъ кадъ е политика човечіе срце заузела, одъ оно е доба любовь узредна стварь. — Политика е за савъ светъ, а любовь само за два срца; политика е узрокъ, збогъ кога е много срце престало куцати, кадъ у любви срца текъ починю куцати; чрезъ политику пробућую се народи, а чрезъ любовь се уславлюе; политикомъ рукуе глава, а срце е любви господарь.

Любезница были су пређе и толкователи звезда; умиљатый погледъ быо е за нѣи звезда надежде, лепа девојка звезда любви, богата девојка звезда сређе, узнемиренный договоръ звезда несређе. Довде и не далъ.

М Р В И Ц Е.

Восточни народи познаю кое е време по сенки; зато тамошњи радници говоре, кадъ бы се одморити желели: „Ахъ! моя сенка јоштъ нѣ дошла, т. е. нѣ јоштъ толико дугачка, да могу одъ посла престати.“

За грађенъ едне енглеке лађе одъ 100 топова нужни су 1000 растова, дакле читава шума, 2000 центи гвозђа, 6500 рифѣй платна за ветрила. Коношци и друга оправа тежи 2000 центѣй. Празна лађа има 50.000 центѣй. 480 людѣй мораю 1. годину дана на нѣой радити; дакле само еданъ човекъ имао бы 480 година посла, докъ бы е свршио, па опетъ нетрае дуже одъ 50 година.

Рачунаю, да човекъ одъ 40 година, кой више одаюћи свой животъ проводи, толико великій просторъ пређе, као да е 2½ пута земљу обшао.

Д О М А Њ Е Н О В О С Т И.

— Сруши се опетъ еданъ живыи споменикъ наше исторіе, угаси се една звезда на србској земљи, коя ће на србскомъ небу докъ годъ Србство трае сяити. Найславній войвода у ратовима за србску сређу ЛУКА ЛАЗАРЕВИЊЪ, преселио се у вѣчностъ 29. Априла после подне у Шабцу, тѣло е нѣгово съ najveћимъ торжествомъ саранѣо 1. Мая кодъ соборне цркве. То е онај коме међ' мртвымъ войводама овога вѣка, можемо у јунаштву само Айдук-Велька упоредити, а међ' живима бадава ћемо му равна тражити. Јуначна нѣгова дѣла као и другѣй войвода нису подисана, али докле годъ трае Мишара, Тичара, Лознице, Шабца, Љшнице, Бельине и другѣй места, дотле ће трајти и споменъ Луке. Онъ е 14 рана съ коима се до свое смрти боріо, у гробъ однео. Онъ е быо обрана Србіе у край Дрине, и млађиј нараштай нашъ, више зна о биткама Радецкогъ или генерала Врангела него о своимъ войводама, а то е све зато што еданъ по еданъ одъ стари умиру безъ да су нѣова казиваня пописана и тако по времену преводићемо съ нѣмачкогъ нашу нову исторію, као што е преведено и житіе Карађорђа кое е у средъ Лайнцага писано, и осимъ тога описанія Карађорђевогъ живота другогъ немамо. — (И ми се обећавамо саобштити нашимъ читателѣма животоописаніе Господара Луке, како изађе у каквимъ нѣмачкимъ новинама.)

С Т Р А Н Е Н О В О С Т И.

— Бечъ 27. Апр. Нѣгово величество Рускій царъ Николае дошо е овде јуче у пола два сата, гдѣ га е царъ Аустрійскій Францъ Јосифъ дочекао и у дворъ одратио. Велика гомила народа таласала се по сокацима, изявлююћи свою радость при погледу оба владателя. Нѣгово Бел. Рускій царъ имао е на себи униформу хусарскогъ аустрискогъ генерала, а аустрійскій царъ носіо е униформу рускогъ генерала.

— Решеніемъ царскимъ одвоива се управительство полиціе одъ попечительства унутрашњи послова. Време када ће врховно полицайно надлежателство само за себе почети дѣйствовати, опредѣлиће се доцнѣ. За началника врховногъ полицайногъ надлежателства наименовао е царъ жаңдарскогъ инспектора, фелдмаршалъ лйтнанта Јована Кемцена.

— Римъ 21. Апр. Овде е убиенъ надзиратель новозасидани тавница. Убица јоштъ нѣ уваћенъ, и тешко ће се моћи пронаћи.

— Туринъ 25. Апр. Варошкѣй советъ подаріо е грађанско право и годишню пензию одъ 1.200 лира (една лира има 19½ крайцара) фелдвобелу Сакши, кой е већу часть барута при догодившемъ се запаленю, спасао. Еданъ сокакъ у вароши назваће се по нѣговомъ имену.

— Америка. Изъ Хаване пишу, да се крвавыи бой догодіо између енглезкѣй и американски матроза и морали су войску употребити, да ѣй умире. На островима мирногъ Океана почеле се появљивати републиканске тежнѣ. Краљица Помара у Раятеу (еданъ одъ пріятельски острова) лишена е престола и изабранъ е президентъ за 2 године. Оће л' и тай поћи трагомъ Луи Наполеона?

— Париъ 12. Апр. Велико е вренъ у политичномъ свету збогъ украдени 1500 билета за балъ, кой ће се држати 10. Мая п. р.

— Курсови су данасъ почели падати збогъ положеня, кое ће заузети войска 10. Мая, и збогъ послѣдица кое бы се изъ проглашеня царства породити могле. Берза се яко вара; истина одушевленъ войске 10. Мая быће велико, али и намера президента остаће непремѣна, кой неће прогласити царство само по желѣи войске него и по желѣи веће части Француза.

— Јуче е быо великій балъ кодъ министра финансіе, У сайности не само што нѣ было оскудице, него е утомъ и многе друге балове превазишао. Министеръ е на горној части басамака дао начинити висеће баште.

— Принцъ президентъ наместио е сайно нѣгову кућу; одъ некогъ коньскогъ трговца купио е у еданпутъ 56 коня. Говоре, да е такође купио едно добро у Польској за 4,600.000 франака.

— Невъ Јоркъ 9. Апр. Кошутъ е опетъ у нашој близости, у Ёрсау, гдѣ га нису најболъ дочекали. Потврђую, да е нѣгова важностъ сасвимъ изчезла.

Огласн.

(21)

(1—3)

Доле подписаный изтоварио е лађу врло добра неготивска црна и бела вина у дому Петра Бећаровића до Г. Пере Белопольца ниже барякъ памѣ, и дае га по врло умереној цени.

Јованъ М. Петровићъ,

Изъ Неготине.

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЪЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му е годишња безъ завѣтка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завѣткомъ по' цв. на по' год. скупљв. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларију по' цв. на пола год.

О С У Ђ Е Н Ы Й.

(Крај.)

Хтео самъ да затворимъ очи, али неко волшебство, противъ кога нисамъ ништа могао, држало њ њ е отворено. Гледајући тако, беше ми све јаснѣ, докъ самъ напоследку мртвобледо лице разпознао, очи су биле преображене као у каквогъ мртваца, а на челу стајаше една крвава рана. Колена почну подавномъ клецати, и хтео самъ одъ стра пасти, ал' се усиленѣмъ очајна опоравимъ и пружимъ руку да га уватимъ — но мое руке увате воздухъ. Ладанъ зной пробѣ ме свогъ, чинило ми се, као да ми се кожа на глави у едну лопту скупила; тако самъ стајо и гледао у ту аветъ, која е очи недвижимо на мене управила. Стра ме забуни; нисамъ знао више, шта чинимъ; јоштъ еданпутъ устремимъ се напредъ — она се повуче натрагъ, и будући е башъ онда еданъ облакъ преко месеца прелазіо, то е изпредъ очіо изгубимъ. Осѣћао самъ, да ме несвестица обузима, лађа ми се око главе окретала и како самъ доле сишао, незнамъ.“ Я самъ се трудіо, да му избѣмъ изъ главе, да е то привидѣнје за цело видіо. Напоследку рече онъ: „Добро Јоване, мы нећемо се више о томъ инатити. Я немогу да знамъ, шта е тай духъ овамо довело, то неможе бити маленкостъ — али нико на свету неможе ме убѣдити, да самъ погрешно видіо. Мы се морамо садъ растати, и може бити нећемо се нигда више видити, ако дакле тако буде, то ти обећавамъ, да ћу ти се трипутъ пре твоѣ смрти јавити, ако ме случайно преживишь.“ Я се насмеѣмъ и закунемъ се да не ми мило бити, ако га видимъ, и да ћу до последнѣ њгове посѣте за безопасна себе сматрати. Наши люди дођу, мы помогнемо, те извуче њгову лађу изъ богаза, опростимо се съ њимъ и вратимо се нашој лађи.

После неколико недела оставимо и мы пристаниште. Али то е было несрећно путовањ. Онда е започео рать између Енглезке и Америке, и чега смо се бояли, не насъ мимоишло; мы паднемо у руке американскимъ морскимъ разбойницима. Збогъ рђаве управе нашегъ капетана увате намъ лађу и стираю доле наше людство. Я самъ одма съ почетка одъ едногъ танета, коѣ ме е близу очіо очешало, видъ изгубіо. Разбойници су мислили, да капетанъ има злата у лађи сакривена, и како се овај еднано заклинао да нема, баце га у море. И я самъ хтео њгову судбу делити ал' у решителномъ тренутку стража на катарки викне: „Види се една катарка одъ стране ветра.“ Брзо ме одведу унутра и ско-

ро по движенію лађе примѣтимъ, да съ пунимъ вѣтрилама беже. Уздајући се, да не гонећа лађа бити Енглезка, чекао самъ више сатѣ између стра и надежде. Вика се на крову утиша, изъ чега заключимъ, да су матрози на њиовимъ опредѣленіама, и ништа нисамъ чуо, осимъ кораке капетана, кој е по кадкадъ корману одлазіо. Напоследку чуемъ гласъ топа, коѣ е скоро другіи сѣдовао, на то су ови съ трикратнимъ узвикомъ и свима топовима одговорили. Како ми е радостно куцало срце, кадъ самъ слушао пуцњаву топова. Све е садъ было у послу, едни топови одговарали су другима и могло се примѣтити да су разбойници слабій одъ свој противника. Међутимъ борили су се еднано са храброшћу очајна, докъ неколико топова у еданпутъ избачени скоро лађу непереврнуше. Страшанъ ударъ зачу се на крову, изъ радостне вике непријателя заключимъ, да е катарка пала. Наша ватра стане малакшавати, а на последку престане сасвимъ. При свемъ томъ трајла е лупа еднано на крову, докъ се напоследку сасвимъ ућутало, и я чуемъ плѣсакъ весала. Одма самъ помислю, да се разбойници предали, и да е друга страна надвладала. Чекао самъ неко време и чудіо самъ се, што нико доле несилази, кадъ наеданпутъ примѣтимъ, да се внуреностъ лађе димомъ напунила. Падѣ ми напаметъ, да су угурсузи лађу запалили и на чамцима утекли. Мозакъ ми се поче вртити при помислу, да ћу изгорети. Поитамъ на кровъ брзо, колико ми е слепило дозвољавало; запитамъ ясно, има ли кога на лађи — уздисанъ едногъ умирајућегъ бјаше ми савъ одговоръ, кој самъ добио. Хтео самъ на горній кровъ попети се, ал' падша катарка препречи ми путъ. Повучемъ се дакле натрагъ, поинемъ се на самый край преднѣ части, и почнемъ вити надъ главомъ парче платна, викајући притомъ колико самъ већма мого. Све е было мирно, осимъ ясногъ куцања мога срца, приштана ватре и циканя пламтеће смоле. Лађа се садъ окренула съ кљономъ къ ветру, и ужасна врелина дима опомене ме, да се ватра све више и више мени приближава. Нисамъ мого дуже остати, гди самъ био: ништа ми друго не оставало, него да се таласима поверимъ, пре него што бы ватра барутъ запалила. Безда промишљавамъ, да само другомъ начину смрти на сусреть хитимъ, скочимъ на кровъ лађе, напипамъ уже, вежемъ га за едну котарицу, кою бацимъ у воду, скочимъ и я занѣомъ, одрешимъ е и отиснемъ се съ ногама одъ лађе, наслонивши горню часть мога тѣла на котарицу. На овај пола пливајућій начинъ ишао самъ за неко време напредъ, докъ у еданпутъ видимъ, да лађа у воздухъ одлети. Застао самъ мало, да болъ данемъ. Више самъ пута губіо котарицу, кою самъ

опеть пливаюћи стизао, да е опеть съ најближимъ таласомъ изгубимъ. Ова повторавана усиљаваня изцрпе ми и оно мало моћи, што самъ имао; све е слабіе бывало мое држанъ: нагонъ, кой ме е за одржанъ живота едначо снажю, остави ме садъ; моя ми е судбина была равнодушна, заглушаваюћа леньость овлада моіомъ душою и тѣломъ, неко успавлююће чувство обузме ме свога, нисамъ никаквый боль осећао, само ми се спавало и већ самъ се хтео спу предати, кадъ на еданпутъ людски гласови допру до мои ушию. Као мунѣвный ударъ уліе то нову снагу у мое живце. Юшть еданпутъ дочепамъ се котарице и повратимъ гласъ изъ све снаге; али то е текъ само за еданъ тренутакъ букнуло, природа е была уморена, нисамъ више мого противстати, престанемъ борити се, юшть еданпутъ уђе ми вода у уста, почне ме задављивати и преліе ми главу; осећао самъ, да самъ постепено тонуо, кадъ ме изненада неко за косу увати и на површину извуче. Кадъ къ себи доћемъ, видимъ да су ме више лица обкољавала; ту ми кажу, да се налазимъ на кралъвой лађи Снарлеру, одъ кое чамци уватили су бежеће разбойнике и кадъ су се повратили опазили су ме и избавили. Надгледанъмъ лађарскогъ доктора добіемъ я опеть мой видъ, и кадъ смо у Калифаксъ дошли, оздравіо самъ сасвимъ. При повратку момъ быо е већ одпутовао Кутберсонъ и премда смо имали лађе одъ едне кумпаніе, опеть нигда нисмо се у пристаништу састаяли, нити смо се игда више видели.

„Быће садъ осамъ година, како самъ приміо управљанъ ове лађе „Северна“. У Корку ставимъ се подъ заштиту воены лађи и кренемъ се съ едномъ великомъ флотомъ у дружтву на путь у Сѣверну Америку. У пути смо имали све противне ветрове, а у околини предгорія Бретона окупи насъ страшна буря. Цела се флота разштрка и свака лађа беше сама себи остављена. Никадъ нисамъ онакву бурю доживіо, и онолике дугачке и светле мунѣ видіо; громови су ужасно рикали и ноћ беше мрачна као тесто. Предъ нама угледамо неку светлостъ и познамо да е лађа. Гледали смо да е мимоићемо, но она се у еданпутъ прекрене и нестане е. Текъ што смо се мы настрану окренули, да небы преко нѣны развалина прешли алъ засѣняваюће мунѣ покажу намъ другу лађу, коя е башъ поредъ насъ насела. Све е вода съ крова однела, осимъ едного человека, кой се за наслонь яко држао. Онъ погледа горе у нашъ фенѣръ, кадъ смо покрай нѣга сасвимъ близу проуяли. Светлостъ падне ясно на нѣгово лице и я познамъ мого пріятеля Кутберсона. Као некимъ природнимъ нагономъ пригнемъ се преко наслона, да га изъ опасногъ положеня избавимъ и выкнемъ га ясно по имену. Несумнямъ, да е гласъ свога старогъ пріятеля чуо и познао, ерѣ е дао некій слабый одговоръ, но я ништа нисамъ могоао разумети; али ясно самъ видити могоао, како е руке къ мени пружіо, као да бы ме желіо на срце притиснути и показивао е рукою на страну домовине наше. Хтео самъ, да нѣговимъ значима одговоримъ, али ветаръ отера лађу и мы га оставимъ нѣговой судбини. Еданъ минутъ доцніе покаже ми друга муња, како е чакъ врѣ катарке еданъ стравитый таласъ покріо. Садъ самъ помисліо на нѣгово последнѣ обећанъ у богазу одъ Мондега; сравнимъ обстоятелства и нека ме страва попадне. Усиљаво самъ се, да чувство стра одъ себе удалимъ; али само површно изиће ми за рукою — оно ми остаде на дну срца мого. Цела флога после ове бурѣ дође срећно у пристаниште, са-

мо о старомъ Лађу Портъ Гласкова ништа више ніе се чуло.

„Една година прође, па самъ опеть у подобной бури и у исто време видіо лађу старогъ Лафа, гди е насела. Али то се показало само моимъ очима. На истомъ пути изгубіо самъ мою лађу. Провали се и текъ што уђемо у чамце а она се потоци предъ нашимъ очима. После три године видіо самъ то исто появленъ, и наседнемъ съ лађомъ кодъ приморья Холандскогъ. Ову ноћ показало ми се последнѣй путь. Дуго самъ осећао прождирућій дотицай прста судбине; садъ пакъ лежи цела снага нѣне руке надамномъ. Мой се животъ свршава, ерѣ я о томъ появленю несумнямъ. Болъ е у еданпутъ умрети, него овако непрестано у самртномъ страу живити. О господине, молити се Богу, да вамъ неда нигда осетити проклетство осућеника, предъ коимъ е судба нѣну кнѣгу отворила. Какву е промену то самномъ учинило; ясамъ быо пре тога отворенъ, весео и свагда добро расположенъ морепловаць. При свемъ томъ трудіо самъ се по некадъ да се развеселимъ, и да отресемъ одъ себе та чувства, и као онай богатый человекъ у причти себи самъ говоріо: душо моя буди задовольна, еди и пи и буди весела; одговоръ е съ гласомъ грома у моіой внутрености ечао: будало, юшть ове ноћи умрећешъ!“

Овде насъ прекине свирка пилота. Капетанъ скочи, да измене стражу а я легнемъ да спавамъ. Кадъ самъ сутраданъ на кровъ изашо, была е тишина, и свакій е трагъ ючерашнѣ бурѣ исчезнуо. Ютро е было ведро, и постави насъ у прећашнѣ расположенъ; и самъкапетанъ чиняше се весео. У некомъ удалѣнію одъ насъ стаяше друга нека лађа, кою е такоћеръ тишина зауставила, и докъ смо мы наша миѣнія давали о нѣномъ имену и опредѣленю, видимо, да се одъ нѣ еданъ чамецъ отискуе, кой за кратко време къ нама доплочи. У чамцу су были познаници капетанови и господичне Б. — кои су се враћали кући, и позову насъ, да ѣй на нѣнову лађу (Іонъ Кампелу) пратимо, са нѣновимъ женскимъ путницама ручамо и предъ вече се натрагъ вратимо. Я зафалимъ на позиву, и сићемъ доле да писма пишемъ. Али капетанъ се бадава трудіо, да одврати девойку одъ посѣте на мору, ерѣ она ніе могла поняти, каква опасность при тако лепомъ времену прети, и будући ніею могоао саму пустити, почемъ му е особито препоручена была, то се напоследку склони, да съ нѣомъ иде. Еданъ чамецъ спусти доле и уђу у нѣга. Лађе су были една одъ друге доста удалѣне, предъ вече диже се якій ветаръ; међутимъ мы смо видели како е нашъ чамецъ ону лађу, Іонъ Камбенъ, оставіо и къ нама пошчо, у кое време опале и еданъ топъ съ лађе као за срећанъ путь. И мы разапнемо ветрила и поћемо чамцу на сусретъ. Али еданъ сатъ пролазаше за другимъ, а мы неугледамо чамецъ; ноћ наступи а съ нѣомъ и густа магла, мы будемо све више неспокойни и станемо крстити съ лађомъ на све стране, запалимо више фенѣра, опалимо неколико топова, али све бадава. Данъ осване, а одъ чамца небеше ни трага ни гласа. Пловили смо тамо амо до увече, али све бадава. Наша лађа стигне на време у Барбадосъ — али о чамцу и людству на нѣму ништа се више ніе чуло.

МУШКИ СТЕПЕНИ ЖИВОТА.

У 15. години свогъ живота человекъ е миранъ и сти-
дљивъ у свакомъ, а особито у женскомъ друшству.

У 18. години слободије гледа девојке али врло кратке разговоре води съ њима.

У 19. години већ е залюбљен у ону коју неће узети, ербо прве любви редко се скопчаю венчанѣмъ.

У 20. години разговоръ његовъ прелази са ружногъ и ладногъ времена, на лепе девојке и на вруће срце.

У 24. години мисли да е јоштъ одвећ младъ за женидбу, и одбја сваку понуду. Девојке се обзиру, за њимъ.

Найрадје шета гди имъ девојка, и хтео бы, и мисли да су све у њга залюбљене.

Гордъ е, и чини му се да ништа на свету лакше не него оженити се.

У 28. години мисли на своју прошлостъ, али на своју будућностъ јоштъ немисли.

Докъ годъ непрекорачи тридесету годину, држи самъ себе за младића.

У 32. години озбиљнѣи е, выше се брине, мирнѣи е много, и тражи гди ће се озбиљски залюбити.

У 36. години ако нађе коју белу длаку у коси, а онъ каже да е то срећа, али кадъ се та срећа умложи, онъ се люти, и приљжно према огледалу чува изъ главе срећу, т. е. беле длаке. Радъ е да се каква му драго у њга залуби, и как се што се не у 24. години оженію.

У 40. години стане предъ огледало, и самъ себе тѣши, да е лепъ, и да изгледа сасвимъ младъ, и често свое пріятель пита: „Бл' те нико не бы рекао да я имамъ 35 година.“ Мушки обично крию по 5. година до 40. година а после по десетъ; женске до 40. године крию по 8 а после по 16. год.

У 42. години јоште мисли да има времена за женидбу, и ушмаше се кадъ помисли колико е година провео у самоћи, животъ му е одвећ дугъ и несносанъ, наново оживи му желя да се ожени. Оно што му е време одузело, надокнађава са алынама, люти се на берберина кадъ му каже да му е и брада почела седити. Често се огледа; приљжно подсеца бркове. Шета опетъ гди има девојка, али оне тераю подсмей и шалу съ њиме, ни една негледа за њимъ нити се разбјаю ценцери при отварању кадъ онъ прође.

У 45. години критизира и куди девојке, виедна му се недопада, удворава се удовицама, и тѣши се съ ономъ пословицомъ: „Болъ злато и поиздерато, него сребро изъ нова ковато.“ Каже обично да ни една женска, ни девојка, ни удовица ни пушћеница, немаю чувство, еръ се у њга неће ни една да залуби. И онда обично говори да онъ не може да нађе вредну свогъ срца. У тима десетъ последњимъ годинама зове га варошъ „пробирачемъ“ или „грчкѣмъ мајорентомъ.“ Онъ тѣшећи се што нема њга достойне девојке пева:

„Седамъ кадъ бы стоію у едну,
Текъ онда бы наш'о за ме вредну:
Одъ едне бы узео лепоту,
А одъ друге скромность и доброту.
Одъ треће бы узео дражести,
Одъ четврте шалу и любкости;
Одъ пете бы узео богатство,
А одъ шесте родбину и сродство.
Па одъ седме ученость и знаиъ,
И девично лепо уздисаиъ.
Али срце — небы ни одъ едне,
Кромъ одъ оне коя замномъ чезне.

Та лепота онде не ништа
Гди се душа и срце неблиста.
Скромность, то е девојчка фала,
Ал' без' срца утѣха е мала.
Дражестъ, говоръ, богатство и сродство,
Без' любви то е тежко робство,
А ученость? една више беда,
Едно друго кадъ попреко гледа.
Зато женске чуйте ове речи,
Лютите се, ал' я ћу ий рећи:
„Само срце нуждно е за срећу,
Тога неimate, я васъ любитъ нећу.

У 50. години већ му се смею кадъ почне о женидбу говорити.

У 55. години небы быо съ разкиде да се ожени, само зато да га жена у старости негуе и да га чува да неозебе.

У 60. години, погуренъ стараць мисли на своју младостъ, сва му е прошлостъ празна и ладна. Найволи самоћу. Найрадје ћути, најслађе уздише. По његовомъ огледалу попала прашина.

У 65. години пева са сузама самъ себи ову песму:

О яданъ старче самъ ћешъ скапати,
Нико за тобомъ нема плакати.
Одъ крви твое нико ти неће,
Ужећи свеће,
Раст'о си као дрво у полю,
Ниси мислю на радость болю,
У лудо ты си провео младость,
У туги старость.
Ништа се не скопчало съ тобомъ,
Ты немашъ коме ни рећи с' богомъ —
Твоіомъ кривцомъ читавъ овай светъ
Тебы е отеть.
Кадъ умрешъ яданъ, туђин' ће доћи,
Смеюћи с' да ти затвори очи.
Из' шале рећи ће: „Богъ да те прости
Живіо с' дости.“
Усамљенъ животъ беше ти слађій
Съ природомъ целомъ быо с' у свађи.
Рођенъ за човека, быо с' стена
Безъ свогъ имена.
Нико ти ахъ неће око врата
Савити руке и рећи: тата.

НА ЗДРАВЛЪ.

Глава прва.

Петко и Петкана любили су се сладко. Бледый месецъ светлю е полако међу пѣи и њжнѣи зефиръ пуштію е крозъ лишће као нека лажљива новостъ. Была е лепа божествена ноћ. — Петко осети, да се његово срце отворило, а њговъ носъ да се запушю. — Добію е дакле кјавицу.

Глава друга.

Оба горе наведена лица любиласу се непрестано, као што се ниже може читати: „Петко! полюби ме јоштъ еданпутъ!“ Петко! пакъ повиче: Любезна Петкано, окани се добићешъ мою кјавицу. Петкана му одговори: „Одъ мене е драгій“, и падне му у наручія.

Глава трећа.

Любовъ њиова не знала мере ни границе. Петко изгуби кјавицу и гле Петкана поче кјати: драгій ты ћешъ

опетъ мою кіявицу добити, ако те полюбимъ. Петко е притисне на прси и рекне: „Глай се посла, немари ништа; поделъна жалость половина е жалости — поделъна е кіявица двострука кіявица!“

Глава четврта.

Петко и Петкана любиле су се еднако. Петкана е могла већ добро на носъ дувати. Али Петковъ носъ успали се опетъ! кіянију нѣ было ни края, ни конца; и нѣ смео полюбити Петкану, да му е ко дао грошъ. Петкана повиче: „шта? Ако ти се носъ запалио, заръ мое срце да оладни? Ова мала неволя твогъ носа неће мою любовь умалити? заръ у нашимъ чувствама да буде промена? Нипошто! Оди Балабану, я те се небоимъ!“ Затимъ га полюби ватрено, и Петко се растане съ њоме. Очи су му были пуне суза одъ любви и кіявице.

Глава пета.

Петко оздрави, а Петкана поче опетъ кіяти. Тако су се еднако любиле кіяюћи наизменце и ако се време нѣ променило, трае и данъ данашній ова њиова њжна и ватрена кіявична любовь.

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

— Изъ Беча одъ 30. Апр. Добыли смо писмо, у комъ явля намъ се да е Црна гора добила политично значенъ у Европи, и да е царъ рускій разделіо духовну власть одъ мирске; Данило постављенъ е за владаюћегъ княза, а Црногорци послаће другогъ да се завладичи, али опетъ изъ породице Њгуша.

— Италија ако се нѣ са своіомъ топломъ климомъ къ нама доселила, а оно съ њнымъ воћнимъ производомъ сасвимъ готово кодъ насъ удомаћила се. Бръ одъ неколико месеци поморанце и лимунови евиніе се у Београду продаю него у горной Италиј. Нико незна да се у Београду могло за еданъ цванцикъ узети 20 лимунова или 6 поморанци као сада; а многи су плаћали еданъ лимунъ по 1. цван. или јоштъ више.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Брой ђака на немачкимъ университетима износи свега 19.334. Одъ кои ученија ради баве се у Бечу 2178 у Минхену 1906 у Берлину 1574 у Прагу 1314 у Бону 955 у Лайпцигу 848 у Бреслау 844 у Тибингену 770 у Вирцбургу 727 у Ветингену 697 у Хайделбергу 677 у Хали 594 у Ерлангену и Ени 385 у Гисену 379 у Грацу 360 у Кенигсбергу 347 у Фрайбургу 346 у Минстеру 323 у Олмицу 264 у Марбургу 263 у Инсбруку 217 у Грайфсвалду и Берну по 185 у Цирику 169 у Килу 145 у Ростоку 92 и у Базелу 65 (у овомъ маломъ допису употребљено е писме У 58. пута.)

— Свечаность, коју ће офицери првогъ военогъ оделена за честь президента 11. Мая дати, безъ сравненя е највеличественія у свомъ виду. 10.000 гостию већ су позвани и 100 офицера одређени су као комесари, да одрже миръ на балу. На челу балске комисіе стоје генералъ Манянъ и Кареле. Сала, гди ће се играти, изгледа ће као каквый грдний шаторъ украшенъ са трофеима, коняницима, пешацима, старимъ и новимъ оружјемъ, и о-

светљнъ са 24.000 свећа. Око кравава сале постављаћеду се више реди скамја за играчице, и како коя у салу ступи, добиће киту цвећа.

— Цариградъ 19. Апр Оба Египетска принца Мехмедъ Али паша и Мустафа Бей, (првый е синъ умршегъ вице-краля Мехмедъ Алие, а другій е синъ Ибраимъ паше) полазе одавде у Александрију. — Великій везиръ преселио се у свое летнѣ обиталиште, кое лежи у Балта Лиману.

— Франкфуртъ 21. Апр. Овде се разноси гласъ, да е Ландграфъ Хесенъ Хомбурга яко болестанъ. У случаю смрти садашнѣгъ Ландграфа, пало бы Ландграфство Хесенъ Дармштату, одъ кое се државе оно 1622. године одцепило.

— Бракъ 12. Апр. Данасъ е отпуштено людство немачке флоте — свега 600 людій — садъ неостае ништр друго, него да се разпродаду лађе. Чиновници исте флоте остаю у служби — докъ имъ се рачуни прегледе.

— Изъ Калифорніе являю, да непрестано трае изобиліе у злату, али се многе крађе, убиства и незаконности догађаю.

— Паризъ 23. Апр. Луи Наполеонъ разуме врло добро, да одврати пажню Француза съ политике на предстојеће свечаности. Одъ осамъ дана неговори се друго него о великой военой паради.

— Бечъ 29. Апр. Њгово вел. царъ Николае отпутовао е данасъ одавде преко златногъ Прага у Берлинъ.

— Князь Демидовъ дошо е съ њговомъ пратњомъ изъ Петербурга у Бечъ.

— Изъ Египта дошли су овде 18 младића. Њи шесть одлазе у Берлинъ а остали остаю овде.

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТЬ.

Я долеподписанный лежао самъ опасно одъ парализа, употребљаюћи неко време разне лекове више лекара и никако се немого спомоћи. Дошавши овдашній докторъ Францъ къ мени полумртвомъ, почне ме лечити и я за кратко време њговимъ трудомъ и искусствомъ, будемъ повраћенъ у животь и совершенно здравль, за кое му овде явню мою најтоплию благодарностъ изьявлюемъ.

Ристо Дучићъ,

дућаница кодъ касарне.

Огласи.

(18)

(1—3)

Я обитавамъ одъ данасъ у сокаку до Варош-капіе у кући Г. Армени Арменула преко пута одъ Г. Попа Панте.

Б. Калманъ

Докторъ медицине и хирургъ.

(19)

(2—3)

У колачарници кодъ купалишта осимъ свакояки посластица, одъ данасъ може се увекъ добити најболъгъ сладоледа, (гефрорнеса.)

(19)

(2—3)

Ниже подписанный обявлюе да има едне лепе амове за два коня, съ паквонскимъ оковомъ на продаю. Ко же ли купити нека се пріяви у дућану, на Сави.

Јов. Мостићъ.